

RUŽE SU CRVENE

DŽEJMS PATERSON

Prevela
Milica Cvetković

Laguna

Naslov originala

James Patterson
ROSES ARE RED

Copyright © 2010 by James Patterson
Translation copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ruže su crvene posvećujem
Čarlsu i Izabeli, Lorejn i O. B,
Merielen i Endruu, Kerol, Džimiju,
Bridžit i Meredit, Terezi i Riku,
Suzi i Džeku, Artiju, Harijeti,
Ričardu, Nensi, Gidionu i Adamu
– svim porodicama koje su nadahnule ideju
o porodici Kros.*

Prolog

SMRTNICI

Glava 1

BRAJANA PARKER nije izgledala kao pljačkaš banke niti kao ubica – njeno prijatno buc masto, dečje lice svakog je moglo da zavara. No ona je znala da je spremna i da ubije ako tog jutra bude morala. To će svakako utvrditi u osam i deset.

Ta dvadesetčetvorogodišnjakinja išla je u vojničkim pantalonama, svetloplavoj vetrovci Univerziteta u Merilendu i izguljenim belim patikama najki. Niko od onih koji su rano ujutro išli na posao nije je primetio kad je izašla iz ulubljene bele akure i skrila se među gustim četinarima.

Pred *Gradsku banku* Silver Springa u Merilendu stigla je nešto pre osam sati. Ogranak je trebalo da se otvori za devedeset sekundi. Iz razgovora s Velikim Mozgom saznala je da je banka u samostalnoj zgradi s prolazima za vozila na dve strane. Okružena je, po njegovim rečima, megamarketima: *Target, Petsmart, Houm depo, Sirkuit siti*.

Tačno u osam sati Brajana je izašla iz svog zimzelenog zaklona ispod živopisnog panoa na kojem je javnosti razmetljivo nuđen doručak u *Mekdonaldsu*. Do banke je prišla

iz pravca teško vidljivog službenici koja je upravo otvorila staklena ulazna vrata i na tren izašla napolje.

Na nekoliko koraka od službenice navukla je gumenu masku s likom predjednika Klintona, najpopularniju u Americi i kojoj je stoga teško ući u trag. Znala je službeničino ime i izgovorila ga jasno i glasno čim je izvadila pištolj i pritisla ga ženi u krsta.

„*Ulazite*, gospođice Žana Galeta. Okrenite se i opet zaključajte vrata. Idemo kod vaše šefice, gospođe Bučijeri.“

Ovaj kratki govor pri ulasku bio joj je unapred pripremljen, od reči do reči, čak i s pauzama. Veliki Mozak je rekao kako je od presudnog značaja da se pljačka banke odvija određenim redom, gotovo mehanički.

„Ne želim da te ubijem, Žana. No učiniću to ako ne budeš uradila ono što ti kažem i to odmah kad ti kažem. Sad je red da *ti* pričaš, draga. Jesi li shvatila šta sam ti dosad govorila?“

Žana Galeta je tako snažno klimnula glavom s kratkom smeđom kosom da joj umalo nisu spale naočare s metalnim ramom. „Da, shvatila sam. Molim vas nemojte me povrediti“, zaječala je. Bila je blizu tridesete godine, privlačna na neki priprost način, ali je delovala starije u plavom sintetičkom kompletu s pantalonama i ozbiljnim cipelama s debelom potpeticom.

„U upravničinu kancelariju. *Odmah*, gospođice Žana. Ako odavde ne izađem za sedam minuta, *umrećete!* Ozbiljno vam govorim. Ako ne odem odavde za osam minuta, vi i gospođa Bučijeri ste gotove. Nemojte misliti da to neću uraditi zato što sam žena. Pobiću vas kao pse.“

Glava 2

DOPAO JOJ SE UKUS MOĆI a još više neuobičajeno poštovanje koje su joj najednom ukazali u banci. Krenuvši za izbezumljenom službenicom prošla je pored dva bankomata i recepcionera u foajeu razmišljajući o dragocenim sekundama koje je već potrošila. Veliki Mozak je bio izričit u vezi s tačnom satnicom pljačke. Uporno je ponavljao kako sve zavisi od savršene izvedbe.

Brajana, minuti su bitni.

Brajana, sekunde su bitne.

Brajana, bitno je čak i to što smo odabrali da udarimo danas na Gradsku banku.

Pljačka mora biti izvedena tačno, precizno, savršeno. *Ukapirala je, ukapirala je.* Veliki Mozak je sve isplanirao, kako je sam to okarakterisao, kao „9,9999 na skali od 10“.

Dlanom leve ruke Brajana je gurnula službenicu u upravničinu kancelariju. Iznutra se čulo tiho brujanje računara. Zatim je ugledala Betsi Bučijeri kako sedi za velikim direktorskim stolom.

„Svakog jutra otvarate sef u osam i pet, pa ga sad otvorite i meni“, povikala je upravnici koja je od iznenađenja i straha iskolačila oči. „*Otvarajte. Smesta!*“

„Ne mogu da otvorim trezor“, usprotivi se gospođa Bučijeri. „Trezor se otvara automatski preko kompjuterskog signala iz glavne kancelarije na Menhetnu. To se ne dešava nikad u isto vreme.“

Pljačkašica banke pokaza svoje levo uho. Time dade znak gospođi Betsi Bučijeri da je sluša. Ali šta da sluša? „*Pet, četiri, tri, dva...*“, odbroja Brajana. Zatim pruži ruku prema telefonu na upravničinom stolu. On zazvoni. Savršeno usklađeno.

„Za vas je“, reče Brajana pomalo prigušenim glasom pod gumenom maskom s likom predsednika Klintona. „Slušajte pažljivo.“

Pruži slušalicu gospođi Bučijeri znajući unapred koje će tačno reći upravnica čuti i ko će joj ih reći.

Upravnica banke se nije uplašila glasa Velikog Mozga sa vrlo stvarnim pretnjama, mada naoko praznim. Bilo je to nešto mnogo bolje. Strašnije.

„Betsi, ovde Stiv. U kući je neki čovek. Uperio je pištolj u mene. Kaže da ćemo Tomi, Ana i ja stradati ukoliko žena koja je u tvojoj kancelariji ne izađe iz banke s novcem tačno u osam i deset. Sad je osam i četiri.“

Veza se iznenada prekinu. Nestade glasa njenog muža.

„Stive? Stive!“ Suze navreše na oči Betsi Bučijeri pa joj potekoše niz obraze. Ona se upilji u maskiranu ženu ne mogavši da poveruje kako se to zaista događa. „Nemojte ih povrediti. Molim vas. Otvoriću vam trezor. Odmah ću ga otvoriti. Nemojte nikoga da povredite.“

Brajana ponovi poruku koju je upravnica banke već čula. „Tačno u osam i deset. Ni sekund kasnije. I bez glupih

bankarskih trikova. Bez nečujnih alarma. Bez paketa za uništenje novčanica.“

„Pođite za mnom. Nema alarma“, uveravala ju je Betsi Bučijeri. Jedva je uspevala i da razmišlja. *Stiv, Tomi, Ana*. U glavi su joj glasno odzvanjala ova imena.

Stigoše pred vrata trezora mosler. Bilo je 8.05.

„Otvaraj vrata, Betsi. Vreme leti. Ističe nam. Tvojoj porodici ponestaje vremena. Stiv, Ana, mali Tomi – svi bi mogli da stradaju.“

Betsi Bučijeri je bilo potrebno nešto manje od dva minuta da uđe u trezor, blistavog čeličnog lepotana s klipovima kao u lokomotive. Na sve strane, gotovo na svim policama, stajale su poređane gomile novca – toliko novca na gomili Brajana nije videla nikad u životu. Hitro je otvorila dve platnene vreće pa počela da ih puni gotovinom. Gospođa Bučijeri i Žana Galeta nemo su je posmatrale kako grabi novac. A ona je uživala u strahopoštovanju koje im je čitala s lica.

Dok je punila vreće, Brajana je odbrojavala minute onako kako joj je naloženo. „*Osam nula sedam... osam nula osam...*“ Konačno je dovršila svoj zadatak u trezoru.

„Zaključaću vas u trezoru. Da niste pisnule ili ću vas ubiti, pa vam ovde zaključati leševe.“

Podigla je crne vreće.

„Nemojte mi povrediti muža i dete“, preklinjala je Betsi Bučijeri. „Uradile smo kako ste...“

Brajana zalupi teška metalna vrata ugušivši očajničke molbe Betsi Bučijeri. Onda zbacila masku predsednika Klintona sa oznojenog lica.

Kasnila je. Prošla je kroz foaje, s rukavicama na rukama otključala ulazna vrata i izašla. Prvo je poževela da do kola potrči koliko je noge nose, no pođe mirno, kao da nema

nikakvih briga tog lepog prolećnog jutra. Padala je u iskušnje da izvuče pištolj sa šest metaka i izbuši veliko jaje onog Mekgovneta koje je zurilo u nju. Da, baš je nabrušena.

Kad priđe akuri, pogleda na sat: 8 sati 10 minuta i 52 sekunde. I još više. Kasnila je – međutim, tako je trebalo da bude. Osmehnula se.

Nije pozvala Erola, koji je u kući Bučijerijevih držao Stiva, Tomija i dadilju Anu. Nije mu rekla da je uzela novac i da se bezbedno dokopala akure.

Tako joj je naložio Veliki Mozak.

Trebalo je da taoci stradaju.

Deo I

PLJAČKE S UBISTVOM

Glava 3

POSTOJI DREVNA IZREKA koju sam prihvatio otkako sam postao detektiv: *Ne treba verovati da u vodi nema krokodila zato što je površina mirna.*

Tog dana je voda svakako bila divna i mirna. Moja neodoljiva kćerčica Dženi držala je mačku Rozi za prednje šape tako da stoji na zadnjim nogama. Ona i „le chat rouge“* su igrale kao što su često radile.

„Ruže su crvene, ljubičice plave“, pevala je Dženi slatkim zanosnim glasom. Taj trenutak i taj prizor nikad neću zaboraviti. Prijatelji, rođaci i susedi pristizali su na proslavu krštenja u našoj kući u Petoj ulici. Sasvim sam se predao svečarskom raspoloženju.

Nana Mama je spremila neviđenu hranu za ovu naročitu priliku. Bilo je tu škampa mariniranih liščem korijandera, grilovanih dagnji, sveže šunke, crnog luka iz Džordžije i letnje bundeve. Oko kuće se širio miris piletine s belim lukom, svinjskih rebaraca i četiri vrste domaćeg hleba. Čak sam i ja

* Franc.: Crvena mačka. (Prim. prev.)

za to veče pripremio svoj specijalitet – penasti kolač od sira sa svežim malinama.

Nana je prikacila cedulju na vrata frižidera. Na njoj je pisalo: „U crnim ljudima ima neverovatno mnogo čarolije i duha koje niko ne može da obriše. Mada *su svi pokušavali*. – Toni Morison“ Nasmehio sam se na čaroliju i duh moje osamdeset i kusur godina stare babe.

Bilo je tako lepo. Dženi, Dejmon, mali Aleks i ja smo dočekivali goste na prednjem tremu. Držao sam Aleksa u naručju, a on je vrlo društveno detešce. Svakom se vedro osmehivao, čak i mom partneru Džonu Sampsonu, koji obično prvo prepadne decu zato što je pravi mamut i *stvarno* je strašan.

„Dečku se očigledno sviđa da boravi na zabavi“, primeti Sampson široko se smešeći.

Aleks uzvratil osmehom Džinu-Džonu, koji je visok dva metra i težak oko sto dvadeset kilograma.

Sampson pruži ruke pa uze dete od mene. Aleks kao da se izgubi u njegovim šakama veličine rukavice hvatača u bejzbolu. Tad se Sampson nasmeja i počeo malom da priča na nekom nerazumljivom jeziku.

Iz kuhinje se pojavi Kristina. Priđe nam. Zasad su ona i Aleks Mlađi živeli odvojeno od nas. Nadali smo se da će doći da dele ovu kuću sa mnom, Nanom, Dejmonom i Dženi. Da ćemo biti prava velika porodica. Želeo sam da mi Kristina postane žena, a ne samo devojka. Želeo sam da jutrom budim malog Aleksa i da ga uveče stavljam na spavanje.

„Prošetaću se kroz društvo s malim Aleksom. Besramno ću ga koristiti da se nabacujem zgodnim ženama“, objavi Sampson i ode s Aleksom u naručju.

„Misliš li da će se ikad oženiti?“, upita Kristina.

„Mali Aleks? Dečak? Naravno da hoće.“

„Ne, tvoj partner u prljavštini, Džon Sampson. Hoće li se *on* ikad oženiti, skrasiti?“ Izgleda da joj uopšte nije smetalo što se *mi* nismo skrasili.

„Mislim da hoće – jednog dana. Džon je imao loš uzor u porodici. Otac ih je napustio kad je Džon imao godinu dana – kasnije je umro od predoziranja. I Džonova majka je bila narkomanka. Živela je u jugoistočnoj četvrti sve do pre nekoliko godina. Sampsona je zapravo podigla moja tetka Tija, uz Naninu pomoć.“

Posmatrali smo Sampsona kako krstari kroz društvo s malim Aleksom u rukama. Prišao je jednoj zgodnoj ženi po imenu Dešon Hokins, koja je radila s Kristinom. „*Zaista* koristi dete da se nabacuje ženama“, zapanjeno reče Kristina. „Dešon, čuvaj ga se“, doviknu prijateljici.

Ja se zasmehah. „Kaže šta će da uradi, radi ono što kaže.“

Zabava je počela još oko dva sata posle podne. U pola deset uveče još nije jenjavala. Upravo sam u duetu sa Sampsonom otpevao „Skinny Legs and All“ Džoa Teksa. To je sve oborilo s nogu. Pozdravljeni smo smehom i veselim povcima. Sampson je zapevao „You’re the First, the Last, My Everything“.

Tad je stigao Kajl Kreg iz FBI-ja. Trebalo je svima da kažem da odu kući – zabava je prekinuta.

Glava 4

KAJL JE DONEO poklon za dete u šarenoj ukrasnoj hartiji i s mašnom. Nosio je i balone! Ti pokloni me nisu zavarali. Kajl mi je dobar prijatelj, moguće sjajan policajac, ali nije društven i izbegava zabave kao da su zarazne bolesti.

„Samo ne večeras, Alekse“, reče Kristina najednom zabrinuta, možda čak i ljuta. „Ne uplići se u neki strašan, užasan zločin. Molim te, Alekse, nemoj. Barem ne na veče krštenja.“

Znao sam šta je mislila i primio sam k srcu njen savet, ili upozorenje. Raspoloženje mi je splaslo.

Bestraga i ovaj Kajl Kreg.

„Ne, ne i ne“, ponavljao sam prilazeći Kajlu. Kažiprstima sam napravio krst. „Odlazi.“

„I meni je zaista drago što te vidim“, reče Kajl sav ozaren. Zatim me zagrlji. „Višestruko ubistvo“, šapnu mi.

„Izvini, vrati se sutra ili preksutra. Ovo mi je slobodno veče.“

„Znam, ali ovo je izuzetno gadno, Alekse. Ovo je vrlo uznemirujuće.“

Dok me je još grlio, Kajl mi reče kako je u Vašingtonu samo jednu noć i zaista mu je potrebna moja pomoć. Osećao

je veliki pritisak. Ponovo ga odbih, ali me on nije slušao, a i obojica smo znali kako mi u posao spada da ovde pomažem FBI-ju u važnim slučajevima. Uz to sam Kajlu dugovao jednu-dve usluge. Pre nekoliko godina pustio me je da učestvujem u slučaju otmice i ubistva u Severnoj Karolini kad mi je nestala nećaka s Univerziteta Djuk.

Kajl je poznao Sampsona i još nekolicinu detektiva, mojih prijatelja. Oni priđoše i raspričaše se s njim kao da je došao u posetu. Ljudima se Kajl obično dopada. I meni – samo ne sad, ne večeras. Rekao je kako, pre nego što pređemo na posao, mora da vidi malog Aleksa.

Glava 5

POVEO SAM KAJLA. Obojica smo stali nad Dečkom, koji je sad spavao među šarenim plišanim mecama i lopticama u prenosivom krevetu u Naninoj sobi. Držao je omiljenog medu, kog smo zvali Pinki.

„Siroti dečacić. Kakav maler“, prošaputa Kajl gledajući Aleksa. „Liči na tebe umesto na Kristinu. Uzgred, kako ste vas dvoje?“

„Vraćamo se polako na staro“, rekoš mada to, nažalost, nije bilo istina. Kristina nije bila u Vašingtonu godinu dana, a otkad se vratila, nije nam išlo onako kako sam se nadao. Nedostajala mi je pređašnja intimnost više nego što sam priznavao. To me je ubijalo. No nikome nisam mogao da pričam o tome, čak ni Sampsonu ni Nani.

„Molim te, Kajle. Ostavi me bar večeras.“

„Voleo bih da ovo može da čeka, Alekse. Bojim se da ne može. Odmah se vraćam u Kvantiko. Gde možemo da razgovaramo?“

Zavrteh glavom i osetih kako me obuzima gnev. Odvedoh ga na zastakljenu terasu gde sam držao stari pijanino koji je

još svirao otprilike onako dobro kao ja. Sedoh na škripavu klavirsku stolicu i odsvirah nekoliko nota Geršvinove „Let’s Call the Whole Thing Off“.

Kajl prepoznaše melodiju i isceri se. „Žao mi je zbog ovoga.“

„Očigledno ti nije dovoljno žao. Hajde, pričaj.“

„Čuo si za pljačku ogranka *Gradske banke* u Silver Springu? Za ubistva u kući upravnice banke?“, upita me. „Upravičin muž, njihova dadilja, trogodišnji sin?“

„Kako *ne bih* čuo?“, rekoš i skrenuh pogled. Kad sam pročitao za njih, ta okrutna, besmislena ubistva su me rastužila i vezala mi želudac u čvor. Priča je bila u svim novinama i na televiziji. Čak su i vašingtonski policajci pobesnili.

„Doduše, nisam razumeo ono što sam dosad čuo. Šta se to, dođavola, dogodilo u upravičinoj kući? Zar počinioći nisu uzeli novac? Zašto su morali da ubiju taoce kad su uzeli novac? To si došao da mi razjasniš, je li tako?“

Kajl klimnu glavom. „*Kasnilo* se pri izlasku iz banke. Izričito naređenje je bilo da saučesnik koji je ušao u banku mora izaći s novcem tačno osam i deset. Alekse, saučesnik iz banke kasnio je *manje od minuta*. Manje od minuta! A oni su ubili tridesetogodišnjeg oca, trogodišnjeg dečaka i dadilju. Dadilja je imala dvadeset pet godina i bila je trudna. *Pogubili* su oca, trogodišnjaka i dadilju. *Vidiš* li mesto zločina, Alekse?“

Mrdnuh ramenima, iskrivih vrat. Osetih kako mi telo obuzima napetost. Da, *video* sam mesto zločina. Kako su mogli da bez ikakvog razloga pobiju te ljude?

Zaista nisam bio raspoložen za policijski posao, čak ni za ovako gadan slučaj. „Šta te dovodi večeras u moju kuću? Na proslavu krštenja mog sina?“

„O, dođavola.“ Kajl se iznenada osmehnu i poče vedrije: „Ionako sam morao da dođem i vidim dete nade. Nažalost,

ovaj slučaj je zaista važan. Postoji mogućnost da je banda iz prestonice. Čak i ako nisu iz Vašingtona, postoji mogućnost da ih neko ovde poznaje, Alekse. Ti si nam potreban da potražiš ubice – *pre nego što ponovo ubiju*. Imamo osećaj da ovo nije jednokratno. Alekse, dete ti je lepota.“

„Da, i ti si lepota“, rekoše Kajlu. „Nema ti ravnog.“

„Trogodišnji dečak, otac, dadilja“, ponovi Kajl pre nego što ode sa zabave. Taman je bio na vratima zastakljene terase kad se okrenu i reče: „Ti si pravi čovek za ovo. Ubili su porodicu, Alekse.“

Čim Kajl ode, vratih se da potražim Kristinu. Srce mi se steže. Uzela je Aleksa i otišla ne pozdravivši se, ne uputivši mi ni jednu jedinu reč.

Glava 6

PREMIŠLJAJUĆI SE, Veliki Mozak ipak zaustavi auto na ulici, pa pođe prema napuštenim paviljonima nedaleko od reke Anakostije. Pun mesec je bacao hladnu, čvrstu, belu svetlost na šest oronulih trospratnica u nizu s otvorenim prozorima bez okana. Zapita se ima li petlju za ovo. „U dolinu smrti“, prošaputa.

Još više se zbuni kad shvati da je skrovište Parkerovih bilo u kući najudaljenijoj od ulice. Sakrili su se na trećem spratu. Njihovo divno boravište bilo je opremljeno prljavim, umrljanim madracem i zardalim baštenskim stolicama. Masna ambalaža brze hrane ležala je naokolo po podu.

Kad uđe u njihovu sobu, podiže dve kutije pice i mrku papirnu kesu. „Kjanti i pica! Da proslavimo!“

Brajana i Erol su očigledno bili gladni te odmah navališe na picu. Jedva su mu se i javili, što je primio kao nepoštovanje. Veliki Mozak im nasu kjanti u plastične čaše koje je poneo za ovu priliku. Pruži im ih pa nazdravi.

„Za savršene zločine“, reče.

„Aha. Baš savršen zločin.“ Erol Parker se namršti kad otpi veliki gutljaj kjangtija. „Ako tako nazivaš ono što se dogodilo u Silver Springu. Tri ubistva koja su mogla da se izbegnu.“

„Da, tako ja to nazivam“, reče Veliki Mozak. „Potpuno savršeno. Videćeš.“

Nastaviše da jedu i piju u tišini. Parkerovi su bili loše volje, čak prkosni. Brajana ga je više puta krišom osmotrila. Iznenada Erol Parker protrlja vrat. Zakašlja se. Zatim graknu. „*Aaah! Aah!*“ Grlo i grudi su mu goreli. Nije mogao da diše. Pokuša da se uspravi, ali odmah pade.

„Šta je? Šta ti je, Erole? *Erole!*“, povika Brajana uznemirena i uplašena.

Onda se i sama uhvati za vrat. Grlo joj je gorelo. Isto i grudi. Skoči s madraca. Ispusti čašu s vinom i uhvati se za vrat obema rukama.

„Šta se kog đavola događa? Šta nam se događa?“, vrisnu ona na Velikog Mozga. „Šta si to uradio?“

„Zar to nije očigledno?“, odgovori on najhladnijim, najnepristupačnijim glasom koji je ikad čula.

Čitava soba kao da se neobuzdano vrtela. Erol se grčio, pa se sručio na pod. Brajana se ugrizla za jezik. Oboje su se i dalje držali za vrat. Gušili su se, davili, nisu mogli da dišu. Lica su im posivela.

Veliki Mozak je stajao na drugom kraju sobe i motrio na njih. Ukočenost od otrova koji su popili išla je progresivno i bila izuzetno bolna. Počinjala je od mišića lica, pa se spuštala do glasnih žica u dnu grla. Parkerovi očigledno više nisu mogli da gutaju. Na kraju im je zahvatila disajne organe. Dovoljno velika doza anektina dovodi do prestanka rada srca.

Oboje su umrli za manje od petnaest minuta, jednako bezdušno kao i oni što su ubijeni u Silver Springu u Merilendu. Ležali su nepomično na podu, raširenih ruku. Bio je sasvim ubeđen da su mrtvi, ali im je ipak proveren puls. Crte lica su im bile nepodnošljivo iskrivljene a tela uvijena. Izgledali su kao da su pali s velike visine.

„Savršeni zločini“, izreče Veliki Mozak nad groteskno raskrečenim telima.

Glava 7

POZVAO SAM KRISTINU rano sledećeg jutra, ali je ona imala identifikaciju poziva, pa nije htela da se javi. Ranije mi to nikad nije uradila i pogodilo me je. Nisam mogao to da izbijem iz glave ni dok sam se tuširao i oblačio. Na kraju sam otišao na posao. Bio sam povređen, ali i pomalo ljut.

Sampson i ja smo izašli na ulicu još pre devet. Što sam više čitao i razmišljao o pljački *Gradske banke* u Silver Springu, sve me je više mučio i zbunjivao sled događaja. Nije imao nikakvog smisla. Ubijeno je troje nevinih ljudskih bića – *a zbog čega?* Pljačkaši banke su već uzeli novac. Kakvi su to okrutni i izvitopereni ludaci? Zbog čega bi ubili oca, sina i njegovu dadilju?

Ispostavilo se da nam je taj dan naporan i uporno neuspešan. Oko devet uveče Sampson i ja smo još bili na poslu. Ponovo sam pokušao da nađem Kristinu kod kuće. I dalje se nije javljala ili možda nije bila tamo.

Imam nekoliko izlizanih crnih notesa punih imena svojih uličnih doušnika. Sampson i ja smo već razgovarali s njih

četrdesetak najvažnijih. Bez obzira na to, za sutradan nam ih je ostalo još mnogo, kao i za prekosutra. Već sam se sasvim uživeo u ovaj slučaj. Zbog čega je ubijeno ono troje u upravničkoj kući? Zbog čega je satrta nevinna porodica?

„Nešto nam promiče“, reče Sampson dok smo se vozili kroz jugoistočnu četvrt mojim starim kolima. Samo što smo popričali sa sitnim prevarantom Normanom Martinezom. Znao je za pljačku banke u Merilendu, ali ne i ko ju je izveo. S radija u kolima pevao je pokojni velikan Marvin Gej. Mislio sam na Kristinu. Nije želela da i dalje radim na ovim ulicama. To je mislila sasvim ozbiljno. Nisam bio siguran da mogu da prestanem da radim kao detektiv. Voleo sam svoj posao.

„Isti taj osećaj sam imao s Normanom. Možda je trebalo da ga privedemo. Bio je napet, plašio se nečeg“, rekoh.

„Ko se još ne plaši svega u jugoistočnoj četvrti?“, upita Sampson. „No ostaje pitanje: ko će nam nešto reći?“

„Šta misliš o onom ružnom tupanu?“, predložih pokazujući na ugao ulice kojoj smo prilazili. „On zna sve što se ovde događa.“

„Primetio nas je“, reče Sampson. „Sranje, uteče!“

Glava 8

SNAŽNO OKRENUH VOLAN ulevo. Porše se zanese kad usporih, pa uz trzaj naskoči na ivičnjak. Sampson i ja iskočismo iz njega i potrčasmoo za Sedrikom Montgomerijem.

„Stoj! Policija!“, zaurlah za njim.

Jurnusmo uskom, krivudavom uličicom za sitnim siledžijom i svestranim kriminalcem. Montgomeri je bio izvor obavještenja, ali nije bio cinkaroš. Jednostavno je znao šta se dešava. Imao je dvadesetak godina, a Sampson i ja nešto preko četrdeset. *Vežbali smo i još bili brzi* – bar smo tako razmišljali o sebi.

Montgomeri je doduše baš umeo da se kreće. Delovao je kao izmaglica pred nama.

„Šećeru, ovaj je pravi sprinter“, prodahta Sampson. Trčao je sa mnom u korak. „Mi smo više za duge staze.“

„Policija!“, ponovo povikah. „Zašto bežiš, Montgomeri?“

Već su mi se oznojili vrat i leđa. Znoj mi je kapao s kose. Oči su me pekle. *Pa ipak sam nekako trčao. Još koliko?*

„Stići ćemo ga“, rekoh. Ubrzah iz sve snage. Beše to čikanje – izazov Sampsonu, igra koju igramo već godinama. *Ko može? Mi možemo.*

Zapravo smo sustizali Montgomerija. On se osvrnu – pa s nevericom shvati da smo mu za petama. Dva teretna voza tutnje za njim, a on ne može da skrene sa šina.

„Ubaci u najveću brzinu, Šećeru!“, dobaci mi Sampson. „Pripremi se za sudar.“

Dadoh sve od sebe. Sampson i ja smo i dalje održavali korak. Trčali smo ličnu trku, a Montgomeri je bio linija cilja.

Istovremeno grunusmo u njega. On se sruši kao zapanjeni primač koga su prikleštila dva vrlo brza linijska beka. Uplaših se da više neće ustati. No Montgomeri se otkotrlja, zaječa, pa nas zblanuto pogleda.

„Prokletnici!“, prošapta. Ništa više ne reče. Sampson i ja prihvatismo taj kompliment, pa mu stavismo lisice.

Dva sata kasnije Montgomeri je propevao u stanici na Trećoj ulici. Priznao je kako je načuo nešto o pljački i ubistvima u Silver Springu. Bio je spreman da nam da obavještenja ako mi zažmurimo pred šest kesica trave vrednih po deset dolara koje smo našli kod njega kad smo ga oborili na ulici.

„Znam koga tražite“, reče Montgomeri samouvereno. „Samo, neće vam se dopasti kad čujete ko je to.“

Bio je u pravu – nije mi se dopalo ono što mi je rekao. Nimalo mi se nije dopalo.

Glava 9

NISAM BIO UBEĐEN kako mogu da verujem Sedriku Montgomeriju i njegovim informacijama, ali mi je dao dobar čvrst trag koji treba da pratim. U jednom je bio u pravu: njegovo obaveštenje me je uznemirilo. Kao jednog od učesnika u pljački naveo je polubrata moje pokojne žene Marije. Načuo je kako je navodno Erol Parker odradio banku u Silver Springu.

Sampson i ja smo sledeći dan proveli tragajući za Erolom, ali nije ga bilo ni kod kuće kao ni na uobičajenim mestima gde se muvao po jugoistočnoj četvrti. Nije bilo ni njegove žene Brajane. Već najmanje nedelju dana niko nije video Parkerove.

Oko pola šest zaustavio sam se kod škole *Sodžerner trus* da vidim je li Kristina tamo. Čitavog dana sam mislio na nju. Nije mi se javljala na pozive niti mi je odgovarala na poruke.

Kristinu Džonson sam upoznao pre dve godine i bili smo na pragu venčanja kad se slučio žalostan i tragičan događaj, za koji uporno krivim sebe: oteo ju je monstrum koji je

izvršio više ubistava u jugoistočnoj četvrti. Držao ju je kao taoca gotovo godinu dana. *Kristina je oteta zato što se viđala sa mnom*. Nije je bilo čitavu godinu, a ja sam verovao da je mrtva. Kad sam je našao, čekalo me je još jedno iznenađenje. Rodila je bebu, našeg sina Aleksa. Međutim, otmica ju je izmenila, povredila tako da to nije mogla da shvati niti da se nosi s tim. Na sve moguće načine pokušavao sam da joj pomognem. Mesecima već nismo bili intimni. Gurala me je sve dalje i dalje od sebe. Sad je Kajl Kreg još više pogoršao naš odnos.

Nana je obično čuvala dete dok je Kristina radila u školi. Zatim bi Kristina povelala malog Aleksa u svoj stan u Mičelvilu. Tako je ona htela da bude.

Ušao sam u školu na metalna bočna vrata za gimnastičku salu i čuo poznato tupkanje košarkaške lopte na tvrdom parketu, smeh i veselu ciku dece. Kristinu sam zatekao povijenu nad računarom u njenoj kancelariji. Ona je direktor škole *Sodžerner trus*. Tu školu pohađaju Dženi i Dejmon.

„Alekse?“, reče Kristina kad me vide na vratima. Na zidu je pisalo: *Hvali glasno, kudi blago*. Da li je Kristina u stanju da tako i sa mnom postupa? „Uskoro završavam za danas. Sačekaj me samo još minut-dva.“ Barem se izgleda nije ljučila zbog one večeri kad je došao Kajl Kreg, nije me oterala.

„Došao sam da te otpratim kući posle škole. Čak ću ti poneti i knjige“, rekoh smešeći se. „Može?“

„Valjda“, odvrati ona, ali mi se ne nasmeši i ostade nepriступaćna.